

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3099/2019
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Златановић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ АД ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Снежана Раденковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „ББ“ АД ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1530/19 од 06.05.2019. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог „ББ“ АД ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1530/19 од 06.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог „ББ“ АД ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1530/19 од 06.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1075/2018 од 21.01.2019. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље. Ставом другим и четвртим изреке обавезани су тужени да тужиљи солидарно исплате за период од маја 2015. године до августа 2015. године на име трошкова за исхрану у току рада укупно 14.782,64 динара, као и на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора укупно 7.108,44 динара, све у месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним овим ставовима изреке. Ставом трећим и петим изреке обавезан је тужени АД „ВВ“ ... да тужиљи за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године исплати на име трошкова за исхрану у току рада укупно 143.457,85 динара, као и на име трошкова регреса за коришћење годишњег одмора 53.313,30 динара, све у месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним овим ставовима изреке. Ставом шестим изреке обавезани су тужени да тужиљи солидарно накнаде трошкове поступка од 67.797,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом седмим изреке одбијен је захтев тужиље којим је тражила исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка почев од пресуђења па до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1530/19 од 06.05.2019. године, жалбе тужених су одбијене, а првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „ББ“ АД ... је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име неисплаћених накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени солидарно обавезани да утврђену разлику плате тужили за период од 01.05.2015. године до 31.08.2015. године, а тужени АД „БВ“ ... обавезан да утврђену разлику плати за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године, све са припадајућом каматом. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, поднета је 24.05.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 21.891,08 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић